

## U S N E S E N Í

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců Mgr. Jana Čížka a JUDr. Milana Podhrázkého ve věci žalobkyně **JUDr. S. R.**, bytem x, zastoupené JUDr. Michalem Bernardem, Ph.D., advokátem se sídlem Příběnická 1908/12, Tábor, proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, za účasti osob zúčastněných na řízení x a x, oba bytem x, oba zastoupení Mgr. Ing. Markem Švehlíkem, advokátem se sídlem Purkyňova 74/2, Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2017, č. j. 021324/2017/KUSK, **o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě**,

### t a k t o :

- I. Návrh na přiznání odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2017, č. j. 021324/2017/KUSK, **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **je povinna** zaplatit do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí České republice – Krajskému soudu v Praze soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1.000,- Kč, a to na účet soudu č. 3703-8729111/0710, VS: 3946008417.

### O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou dne 18. 4. 2017 se žalobkyně domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2017, č. j. 021324/2017/KUSK (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Klecany (dále jen „stavební úřad“) ze dne 3. 10. 2016, č. j. 6673/2016, kterým byla na žádost osob zúčastněných na řízení (dále jen „stavebníci“) podle § 129 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) dodatečně povolena změna stavby bazény a skladu na pozemku p. č. x v katastrálním území Roztoky u Prahy (dále jen „stavba“).

Žalobkyně současně navrhla, aby soud žalobě přiznal odkladný účinek podle § 73 odst. 2 s. ř. s. Návrh odůvodnila tím, že soudní přezkum správních rozhodnutí je běžně časově náročný a bez přiznání odkladného účinku žalobě mohou stavebníci bezodkladně stavbu dokončit a požádat o vydání kolaudačního souhlasu. Žalobkyni by pak byla odepřena včasná a spravedlivá soudní ochrana a výsledek sporu by měl jen formální, reálně neúčinný dopad. Dále by žalobkyně jako

mimořádně intenzivní újmu pocítovala, pokud by stavebníci začali s užíváním stavby, neboť v bezprostřední blízkosti jejího domu jsou umístěny ventilátory vzduchotechniky. Žalobkyni přitom byla diagnostikována porucha sluchu spočívající ve zvýšené přecitlivělosti na hluk, což doložila lékařskou zprávou lékařky z oboru foniatrie MUDr. P. B. ze dne 22. 2. 2016. Možná újma žalobkyně by byla nepochybně podstatně vyšší než újma způsobená odkladem vykonatelnosti napadeného rozhodnutí stavebníků a žalovanému, neboť ten žádnou újmu utrpět nemůže a stavebníci musí počítat s časovou náročností rozhodování o problematice a sporné stavbě, o které je vedeno již několik let opakované řízení, neboť svým chováním tuto situaci vyvolali. Přiznání odkladného účinku žalobě nebude ani v rozporu s veřejným zájmem, neboť stavba představuje ryze soukromý, komerční záměr stavebníků a je v soukromém vlastnictví. Ze své povahy tak nemůže být ve veřejném zájmu.

Žalovaný ve svém vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě uvedl, že jej považuje za neurčitý a neprokazující žádným konkrétním dokladem, jaká újma žalobkyni měla vzniknout. Nelze podle něj mít za prokázané, že tvrzená újma je pro žalobkyni nepoměrně větší, než jaká by vznikla přiznáním odkladného účinku třetím osobám, a že přiznání odkladného účinku není v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Dále uvedl, že napadeným rozhodnutím bylo rozhodováno jen o dodatečném povolení změny stavby. Nejedná se přitom o žádné zcela zásadní změny jak v umístění, tak ve stavbě samotné. Stavba bazénové haly byla řádně povolena a dodatečně povolené změny nejsou takového charakteru a rozsahu, aby pro žalobkyni znamenaly jakoukoliv újmu. Případná újma žalobkyně je v porovnání s újmou, která by vznikla stavebníkům, kteří realizovali zásadní část stavby v souladu se stavebním povolením, zcela neadekvátní. Žalovaný z odvolacího správního spisu a z obsahu odvolání žalobkyně zjistil, že je stavba zcela dokončena a u stavebního úřadu telefonicky ověřil, že k užívání stavby již byl dán souhlas. Tvrzení žalobkyně, že požaduje odkladný účinek proto, aby byla naplněna jeho důvěra v soud a byla mu poskytnuta účinná, včasná a spravedlivá soudní ochrana, považuje žalovaný za argumentaci nesouvisející s účelem navrhovaného opatření.

Stavebníci ve svém vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě uvedli, že žalobkyně v návrhu nijak nespecifikuje konkrétní újmu, která jí má vzniknout a svá tvrzení nedokládá. Žalobkyni prvně uváděný důvod, že soudní přezkum správních rozhodnutí je běžně časově náročný, je z hlediska posouzení přiznání odkladného účinku žalobě absurdní a při jeho akceptaci by nebylo přiznání odkladného účinku žalobě zcela mimořádným institutem, ale automatickým pravidlem. Neurčité tvrzení o obavě z újmy na zdraví nebo z dokončení a užívání stavby nemůže být bez bližšího upřesnění považováno za splnění zákonného předpokladu, že žalobkyně má povinnost tvrdit a prokázat, že pro ni bude rozhodnutí znamenat konkrétní nepoměrně větší újmu. Žalobkyni uváděné informace navíc nejsou pravdivé, neboť z projektové dokumentace vyplývá, že v bezprostřední blízkosti domu žalobkyně žádná zařízení, jako například ventilátory, umístěny nejsou. Stavebníci nechali místa, na která žalobkyně poukazuje, ověřit měřením. Splnění příslušných hygienických limitů hluku daných nařízením vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, bylo potvrzeno kladným stanoviskem Krajské hygienické stanice Středočeského kraje se sídlem v Praze ze dne 28. 8. 2014, č. j. KHSSC 36939/2014. Nepravdivost tvrzení žalobkyně je zřejmá i z toho, že ve svém návrhu hovoří o svých obavách ve vztahu k dokončení a užívání stavby v budoucím čase, z čehož je patrné, že v době podání návrhu si žalobkyně i přes svou údajnou přecitlivělost na hluk nebyla vůbec vědoma, že stavba již byla dokončena a následně v souladu se zákonem užívána, včetně technologie bazénu. Dále uvedli, že v případě přiznání odkladného účinku žalobě by byla způsobena újma na straně stavebníků, neboť oprávněně stavbu užívají a došlo by tak k omezení jejich vlastnického práva a vzniku dalších nákladů na uvedení nově vzniklého stavu do souladu s právními a dalšími předpisy. Přiznání odkladného účinku žalobě je přitom svou

povahou institutem mimořádným. Konečně stavebníci uvedli, že již stavbu před několika týdny řádně dokončili a začali plně v souladu se zákonem užívat. Došlo dokonce k zápisu dokončené stavby do katastru nemovitostí, jehož nezbytným předpokladem je mj. i získání souhlasu s užíváním a jeho následné doložení katastrálnímu úřadu. Skutečnosti, kterým chce žalobkyně návrhem zabránit, tak již nastaly, a to dokonce mnohem dříve, než byl návrh na přiznání odkladného účinku žalobě podán, neboť žalobkyně podala žalobu včetně návrhu až v poslední den dvouměsíční lhůty. K tomuto stavebníci odkázali na usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 12. 12. 2013, č. j. 47 A 15/2013 – 82.

Krajský soud v Praze návrh na přiznání odkladného účinku posoudil takto:

Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Odkladný účinek lze žalobě přiznat, pokud jsou kumulativně splněny tři podmínky, a to že (1.) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro žalobce znamenaly újmu, (2.) tato újma je pro žalobce nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a (3.) přiznání odkladného účinku není v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Tyto tři podmínky je nutno naplnit kumulativně, při nesplnění byť jednoho z nich nelze návrhu vyhovět. Při rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě soud neposuzuje důvodnost žaloby, ale pouze zjišťuje, zda byly osvědčeny uvedené zákonné předpoklady. Při rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě tedy nemůže jakkoliv předjímat rozhodnutí ve věci samé nebo hodnotit zákonnost napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí o přiznání odkladného účinku je podle své povahy dočasným rozhodnutím, neboť platí do doby pravomocného skončení řízení ve věci samé, a nelze proto proti němu podat kasační stížnost [§ 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s.].

Tvrdit a osvědčit první z předpokladů pro přiznání odkladného účinku žalobě, tj. že výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro žalobce znamenaly újmu, je povinen žalobce, který se přiznání odkladného účinku domáhá svým návrhem; nestačí tak v návrhu toliko poukázat na možnost vzniku újmy. Vznik újmy musí být v příčinné souvislosti s výkonem napadeného rozhodnutí či jiným právním následkem plynoucím z rozhodnutí. Zároveň musí jít o následek určité intenzity, aby jej bylo vůbec možno označit za újmu.

K argumentaci žalobkyně ohledně časové náročnosti soudního přezkumu je třeba uvést, že délka soudního řízení sama o sobě nemůže být považována za důvod pro přiznání odkladného účinku. Jak již bylo výše uvedeno, újma musí být způsobena (být v příčinné souvislosti s) napadeným rozhodnutím. Délka soudního řízení, v němž je napadené rozhodnutí přezkoumáváno, nepředstavuje následek napadeného rozhodnutí. Může pouze nepřímo v některých situacích ovlivnit intenzitu újmy žalobkyně, kterou je však nejprve třeba osvědčit.

Žalobkyně v první řadě tvrdila, že jako újmu pocítuje skutečnost, že v případě nepřiznání odkladného účinku žalobě mohou stavebníci stavbu relativně snadno dokončit a zahájit její užívání ještě před rozhodnutím soudu ve věci samé. K tomu je třeba uvést, že samotné dokončení a následné užívání stavby nepředstavuje bez dalšího kvalifikovanou újmu na právech žalobkyně ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. Stejně tak není újmu subjektivní přesvědčení žalobkyně o tom, že bude dotčena na svých právech postupem stavebníků. Žalobkyně má povinnost tvrdit a osvědčit, jaká konkrétní újma na jejích právech jí může vzniknout v příčinné souvislosti s žalobou napadeným rozhodnutím. Platí přitom, že tato újma nesmí být vzhledem k jejím poměrům bagatelní, nýbrž naopak významná, taková, která opravňuje, aby v tomto konkrétním případě

nebylo výjimečně uplatněno pravidlo, že žaloba odkladný účinek nemá mít (srov. usnesení NSS ze dne 21. 5. 2014, č. j. 6 Afs 73/2014-56; všechna rozhodnutí NSS citovaná v tomto usnesení jsou dostupná na [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz)).

Žalobkyně tak jako relevantní újmu tvrdila pouze to, že trpí přecitlivělostí na hluk a obává se možné újmy na zdraví, neboť v bezprostřední blízkosti jejího domu jsou umístěny ventilátory vzduchotechniky. Z předložené lékařské zprávy MUDr. B. z 22. 2. 2016 sice vyplývá, že žalobkyně trpí lehkou poruchou sluchu (ztrátou sluchu do intenzity zvuku 20 až 30 dB, recruitment fenomén UCL 80 až 90 dB). Tato zpráva ovšem jednoznačně nedokládá, že by užívání stavby a hluk z ventilátorů vzduchotechniky mohly mít jakýkoliv negativní dopad na její zdraví. Z rozhodnutí stavebního úřadu naopak plyne, že jeho podkladem bylo souhlasné závazné stanovisko orgánu ochrany veřejného zdraví Krajské hygienické stanice Středočeského kraje se sídlem v Praze, které se zabývalo mj. ochranou proti hluku. Na základě tohoto souhlasného stanoviska pak stavební úřad stanovil v rozhodnutí o dodatečném povolení stavby podmínku, kterou uložil stavebníkům povinnost přeložit před závěrečnou prohlídkou stavby výsledek měření skutečných hladin akustického tlaku z provozu vzduchotechnické jednotky. Stavebníci na základě této podmínky předložili vyhodnocení měření hluku autorizovanou akreditovanou laboratoří ze dne 19. 2. 2016, podle něhož jsou hlukové limity dodrženy. Za této situace tedy soud nemůže hodnotit tvrzení žalobkyně o újmu na jejím zdraví jako řádně osvědčená.

Soud rovněž poukazuje na rozhodnutí stavebního úřadu o dodatečném povolení stavby, z něhož vyplývá, že podstatné části předmětné stavby včetně vzduchotechniky byly dokončeny již v době vydání prvostupňového rozhodnutí. Nedokončené byly pouze některé části stavby, a to skladba navržené zelené střechy, betonová ohrada na střeše bazénu pro výsadbu rostlin, kompletace vnitřních instalací, dokončení interiérových výplní otvorů a dokončení vnitřní úpravy povrchů. Navíc podle tvrzení žalovaného a stavebníků je stavba v současné době již zcela dokončena a je na základě oznámení stavebnímu úřadu užívána (§ 120 stavebního zákona). Případné odložení právních účinků napadeného rozhodnutí by za tohoto stavu nemělo žádný vliv na dokončení stavby ani právo stavebníků stavbu nadále užívat, neboť předmětem dodatečného stavebního povolení není udělení oprávnění k užívání stavby. Přiznání odkladného účinku by tak ani nemohlo odvrátit tvrzenou újmu spojenou s dokončením a užíváním stavby (která navíc nebyla ani osvědčena).

S ohledem na shora uvedené soud dospěl k závěru, že první podmínka plynoucí z ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s., tj. prokázání existence vážné újmy hrozící žalobkyni, splněna není. Z tohoto důvodu se soud již nezabýval zkoumáním podmínek zbývajících a návrh na přiznání odkladného účinku žaloby zamítl.

Soud však zdůrazňuje, že nepřiznáním odkladného účinku žalobě nikterak nepředjímá své rozhodnutí ve věci samé.

Druhým výrokem uložil soud žalobkyni zaplatit soudní poplatek za podání návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě. Z § 4 odst. 1 písm. h) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“) vyplývá, že povinnost zaplatit soudní poplatek za podání návrhu na vydání předběžného opatření vzniká dnem právní moci rozhodnutí, jímž bylo o návrhu rozhodnuto a v němž byla navrhovateli uložena povinnost soudní poplatek zaplatit. Judikatura přitom dovodila (srov. usnesení NSS ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012-32), že na vznik povinnosti zaplatit soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku je třeba analogicky vztáhnout právní úpravu poplatkové povinnosti za návrh na vydání předběžného opatření. Soud tak žalobkyni vyměřil soudní poplatek ve výši 1.000,- Kč podle položky 20 Sazebníku, který je přílohou zákona o soudních poplatcích. Splatnost poplatku soud stanovil podle § 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích.

do tří dnů od právní moci tohoto usnesení.

**Poučení :** Proti tomuto usnesení není kasační stížnost přípustná [§ 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s ].

V Praze dne 18. května 2017

**Olga Stránská, v. r.**  
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:  
Pavčina Švejdová